

som spekulerer i folks ulykke, som groft udnytter de mennesker, der håber på en bedre fremtid. Ofte ved vi, der er tale om netværk, som har forgreninger i mange lande. Her må det politimæssige og strafferetlige samarbejde styrkes. Alle lande må have de nødvendige midler til at bekæmpe den type kriminalitet på en koordineret måde. Det er det, der nu også tages op i Europolsammenhæng.

Så meget om asyl- og indvandringsområdet.

Der er altså ikke tale om et Fort Europa. Der er tale om, at vi hjælper de lande, hvorfra tilstrømningen kommer, som har rod og grund i fattigdom, som har grund i indre politisk og religiøs uro, som har grund i ustabilitet, og hvor vi så går ind og siger: Lad os prøve at skabe en mere stabil udvikling.

Så til det andet område, det europæiske rets-område, dvs. civilret og strafferet: Her er det så, vi prøver at udvikle et samarbejde med hensyn til adgangen til retsvæsenet, det vil sige borger-nes mulighed for at få en effektiv retsbeskyttelse, hvis man er fra et andet EU-land, men opholder sig i et EU-land i øvrigt.

Opmærksomheden er selvfølgelig især rettet mod de grænseoverskridende problemstillinger, dér, hvor en borger i et EU-land køber en vare i et andet EU-land, eller dér, hvor en borger i et EU-land bliver offer for en forbrydelse i et andet EU-land, f.eks. i forbindelse med ferieophold eller andet. Her er bl.a. fremhævet ordentlig information om ens rettigheder og om, at man kan få oplysninger på et sprog, man forstår. Meget fornuftigt og, så vidt jeg kan se, også i de fleste borgeres interesse.

Under den overskrift vil vi så fra dansk side især pege på to forhold:

For det første, at ofre for forbrydelser kan få advokatbistand, og at de også om nødvendigt kan få erstatning fra staten. Sådant er reglerne i Danmark, som jeg sagde det før, og det gælder også for borgere fra andre lande, der bliver ofre for forbrydelser i Danmark. Vi synes, at andre lande burde indføre tilsvarende regler, så danskere, der bliver ofre for en forbrydelse i udlandet, sikres lige så gode vilkår.

Det andet, vi gerne vil nævne, er kvaliteten af EU-lovgivningen på det civilretlige område. Den må sikres. Når det f.eks. drejer sig om forbrugerspørgsmål, er det vigtigt, at man giver sig den fornødne tid til at lave klare og letforståelige tekster, ellers bliver det urimeligt vanskeligt at omsætte teksterne i national lovgivning – også for at sikre borgernes retssikkerhed.

Lad mig så gå til det tredje tema i Tammerfors, som er umådelig vigtigt. Selv om det ikke altid er synligt, så foregår det, og det er vigtigt at få bekæmpet, og det er den grænseoverskridende kriminalitet. Her vil vi især fra dansk side samle kræfterne om følgende områder:

Jeg nævnte før miljøkriminalitet. Vi vil fra dansk side slå et slag for, at vi får udvidet Europols mandat til også at dække det område – et forslag til rammeafgørelse om at få udbygget samarbejdet og en stærkere indsats i de enkelte lande. Vi ser i øjnene, at det her arbejde er op ad bakke, det er ikke det, der står i centrum for alle medlemslandenes interesser. Der bliver meget at kæmpe for. Der er nogle lande, der siger, at vi skal passe på ikke at overbebyrde Europol med nye arbejdsopgaver. Det kan man måske nok argumentere for lige nu, men omvendt, er det naturligt, at Europol også påtager sig en opgave, der hedder samarbejde og bekæmpelse af grænseoverskridende miljøkriminalitet. Det kan være tømning fra olietankskibe i havet, det kan være forurening over grænserne af anden karakter. Derfor vil vi presse på, når nu lejligheden er der, og det er den i Tammerfors.

Så har jeg nævnt forebyggelse af forbrydelser, og jeg har nævnt, at Storbritannien, Sverige og Danmark har fremlagt et papir om kriminalitetsforebyggelse og bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Her er der tale om gensidig inspiration; der er altså først og fremmest tale om, at vi lærer af hinanden, at vi uddrager de bedste erfaringer, og at vi prøver at indføre en systematik, hvor vi netop udveksler: Hvad virker, hvad virker ikke, og hvordan kan vi blive bedre til at forebygge?

Ikke for, med andre ord, at EU på nogen måde skal overtage ansvaret for kriminalitetsforebyggelse, tværtimod, det bliver i landene. Forebyggelse er og bliver et ansvar for de enkelte lande, men derfor kan vi godt udveksle erfaringer, og det er præcis det, justitsministeren har lagt op til fra Danmarks side, og som flere andre lande har udtrykt sig positivt over for.

Så vil jeg nævne den økonomiske kriminalitet. Igen: En utrolig og uhyrlig professionalisering af økonomisk kriminalitet finder sted i de her år: hvidvaskning af penge, selskabstømmeraktiviteter, organiseret narkokriminalitet. Og her er vi nødt til at sige i Tammerfors: Vi har et problem, for der er nogle af EU-medlemslandene, som ikke altid er hjælp